

Μ. Χαρακόπουλος: Ο Αναστάσιος υπήρξε αναστάσιμο φως αγάπης για κάθε άνθρωπο

/ [Επικαιρότητα](#)

«Αναστάσεως ημέρα προσδοκούντες ήρθαμε εκ μέρους της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας να προπέμψουμε κι εμείς στον Αναστάντα Χριστό τον Αρχιεπίσκοπο Αναστάσιο. Τον Αναστάσιο που υπήρξε αναστάσιμο φως, αναστάσιμη λαμπάδα με ιλαρό φως αγάπης για κάθε άνθρωπο».

Τα παραπάνω τόνισε ο Γενικός Γραμματέας της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας (ΔΣΟ), Μέλος της Βουλής των Ελλήνων, δρ Μάξιμος Χαρακόπουλος κατά την ομιλία του στο γεύμα που παρατέθηκε από την Εκκλησία της Αλβανίας μετά την εξόδιο ακολουθία του Αρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας Αναστασίου.

Ο Μάξιμος Χαρακόπουλος μετέβη στα Τίρανα μαζί με τον Ρουμάνο βουλευτή και πρόεδρο της ΓΣ της ΔΣΟ κ. Ιωάννη Βουλπέσκου και τον Σύμβουλο του θεσμού δρ

Κώστα Μυγδάλη για να απευθύνουν το ύστατο χαίρε στον προκαθήμενο της Εκκλησίας της Αλβανίας.

Ο επικεφαλής της ΔΣΟ υπογράμμισε ότι «όλος ο βίος του αποτέλεσε φάρο ελπίδας και παρηγοριάς. Η ανυστερόβουλη προσφορά του προς τον δοκιμαζόμενο άνθρωπο, ανεξαρτήτως φυλής, χρώματος και θρησκείας, υπήρξε ο κεντρικός άξονας ολόκληρης της ζωής του. Κατ' αυτόν τον τρόπο πίστευε ότι υπηρετούσε τον Θεό, στον Οποίο και μόνον θεωρούσε ότι ήταν υπόλογος για τις πράξεις του. Στην φωτεινή αυτή προσωπικότητα της Οικουμενικής Ορθοδοξίας συνυπήρχαν όλες οι υψηλές αξίες του Χριστιανισμού. Ο μακαριστός με τον άοκνο αγώνα του για την επικράτηση του καλού, και με κινητήριο δύναμη μονάχα την αγάπη προς τον πλησίον, υπήρξε υπόδειγμα ζωής για όλους μας. Αυτήν την ρωγμή που επέτυχε ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος με την πηγαία πραότητα και γλυκύτητα, και την ειρηνική του δράση, σε έναν κόσμο χωρίς αγάπη και χωρίς πνευματικότητα, είναι που ενδόμυχα θαύμασε και τίμησε ο απλός άνθρωπος».

Συντηρητικό με το σύγχρονο

«Στο πρόσωπο του Αγίου Αλβανίας αποδεικνύεται η πραγματική ισχύς της Ορθοδοξίας, η οποία με τις οικουμενικές αρχές της, που συνθέτουν αρμονικά και γόνιμα το συντηρητικό με το σύγχρονο, μπορεί να ανοίγει νέες οδούς απαντώντας στις προκλήσεις κάθε εποχής. Και μόνο η ιεραποστολική διακονία στην αφρικανική ήπειρο, το ανεκτίμητο και ανεξίτηλο έργο που κατόρθωσε στην εκεί πολυετή παρουσία του να επιτελέσει, θα έφθανε να του χαρίσει την υστεροφημία. Όταν μάλιστα η υλική, ηθική και πνευματική προσφορά στους συνανθρώπους μας, σε άκρως δυσχερείς συνθήκες, δεν γινόταν αφ' υψηλού, αλλά με τον δέοντα σεβασμό

στις παραδόσεις και στις αντιλήψεις τους. Κι αυτό είναι ένα ακόμη σημαντικό στοιχείο της Ορθοδοξίας. Δεν κατέστη ποτέ όργανο υποταγής ή αποικιοκρατίας. Και αυτό ετίμησε ο μακαριστός με απόλυτη συνέπεια».

«Ο Αναστάσιος, όμως, συνέχισε σε ένα νέο πεδίο την προσφορά του, με τα ανεξάντλητα περισσεύματα αγάπης που διέθετε, καθώς και με μια τόλμη, που ήταν ασφαλώς άνωθεν δοθείσα. Αποδέχθηκε τον “σταυρό” που του ανέθεσε το Οικουμενικό Πατριαρχείο και ανέλαβε να αναστήσει κυριολεκτικά εκ της τέφρας την Εκκλησία της Αλβανίας. Σε έναν χώρο που η επίσημα κατοχυρωμένη αθεία και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί είχαν επιχειρήσει να εξαφανίσουν όχι μόνον εξωτερικά, με τις καταστροφές των ναών και των μονών, κάθε ίχνος της μακραίωνης ορθόδοξης παράδοσης, αλλά κυρίως στις ψυχές των ανθρώπων».

Έκανε τη σπίθα φλόγα μεγάλη

«Βεβαίως, αυτή η αλαζονική, υπεροπτική στάση του υλιστικού ανθρώπου αποτυγχάνει πάντοτε στην ιστορία, γιατί η δύναμη του πνεύματος είναι ισχυρότερη. Γιατί πάντοτε η σπίθα της αληθείας μένει αναμμένη. Και αυτή τη σπίθα ο μακαριστός Αναστάσιος την βρήκε και με το προσωπικό του έργο την έκανε φλόγα μεγάλη».

«Η Εκκλησία της Αλβανίας είναι πιά μια ζώσα Εκκλησία, με τους εκατοντάδες ναούς της, με τους μαχόμενους ιερωμένους της, με τους χιλιάδες πιστούς της. Την βλέπουμε και την θαυμάζουμε κάθε φορά που έχουμε τη τύχη να ερχόμαστε στη χώρα. Η αποδοχή, όμως, του μακαριστού στην Αλβανία εδράζετο στην χωρίς διακρίσεις προσφοράς του. Και εδώ δρώντας βάσει της οικουμενικής ορθοδοξίας αγκάλιασε κάθε πολίτη της χώρας ανεξάρτητα από θρησκεία και καταγωγή. Και με την υπομονή και την αγάπη εξηγόρασε και την καχυποψία με την οποία κάποιοι αρχικά τον αντιμετώπισαν».

Ποιότητα και γενναιοδωρία

«Προσωπικά θα θυμούμαι πάντοτε την παραίνεσή του στη συζήτηση που είχαμε στο Κολικόντασι μετά τη λειτουργία για τα 300 χρόνια από τη γέννηση του πατροκοσμά: Ό,τι κάνετε να έχει τη σφραγίδα της ποιότητας και της γενναιοδωρίας! Ας είναι ο βίος και το έργο του Αναστασίου παράδειγμα και πηγή ελπίδας και αισιοδοξίας. Κανονικά θα έπρεπε να κλείσω αυτό το κατευόδιο λέγοντας, Αναστασίου Αρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας Αιώνια η μνήμη! Νομίζω, όμως, ότι κι ο ίδιος θα προτιμούσε να ακουστούν οι δυο πρώτες λέξεις που έμαθε στα αλβανικά και με τις οποίες τελείωνε κάθε λειτουργική τελετή, Χριστός Ανέστη!».

